

Április 18-ig tekinthető meg Nádas Alexandra és Nagy Gábor kiállítása a komáromi Limes Galériában – az alkotások lelkünk szervezettségét szólítják meg

Véletlenül csöppentünk Nádas Alexandra és Nagy Gábor Belső architektúra című kiállításának megnyitójára a komáromi Limes Galériába. Április 18-ig tekinthető meg Nádas Alexandra és Nagy Gábor kiállítása a komáromi Limes Galériában

– az alkotások lelkünk szervezettségét szólítják meg

Véletlenül csöppentünk Nádas Alexandra és Nagy Gábor Belső architektúra című kiállításának megnyitójára a komáromi Limes Galériába.

Nem ismertem a kiállító művészek munkásságát. Ám az az első pillanatban feltűnt, hogy a templomból kialakított galériában elhelyezett műalkotásokról valamiféle intellektuális rendbe rakott, állított, helyezett világ képe sugárzik. Egy olyan világ képe tűnik fel művészi üzenetben (a helyszínhez inkább az illene: jelenedik meg művészi látomásokban), amely a Limes Galéria templomi, művészetet és más szellemiséget szolgáló terében még inkább felerősödik.

Talán azért is lehetséges e hatás, mert a közönség elé tárt alkotásokról, a mértaniasan szerkesztett, minimalizált formai megoldásokkal megidézett, mélyen elemzett világból valamiféle őserőből eredeztethető, misztikus-kultikus sejtelmesség árad. Ebben az érzetben erősítettek meg Borsos Mihálynak, a Társalgó Galéria művészeti vezetőjének gondolatai, amikor tárlatnyitó beszédében arról szólt: „Rendkívül fontos, hogy a művészek alkotásai eljussanak a befogadó közönséghez: a művek szólhatnak az értelemhez, a szívhez, az érzelemhez, de igazából elég az, ha rácsodálkozunk az értékteremtők világról alkotott, képekben megfogalmazott véleményére.” Minden bizonnyal ez történt, elég volt belépni a szentélybe, s az ember rácsodálkozott a két magyarországi művész által teremtett erős kisugárzású „belső architektúrára”, a „szakralitás szintjére emelkedett artisztikumra”.

Valószínűleg erre a hatásra – amelyet a művészi eszközökkel létrehozott „belső architektúrának” és a templom „belső architektúrájának” páratlan találkozása váltott ki – utalt megnyitóbeszédében Borsos Mihály is, amikor azt állította, hogy Nádas Alexandra és Nagy Gábor kiállítása „új értelmet ad a »vernissage« fogalmának”. Ez a páratlan találkozás pedig azért lehetett olyanynyira intenzív kisugárzású, mint amilyennek érezhettük a megnyitón, mert Nádas Alexandra és Nagy Gábor munkái a szakrális térben valóban „belső gondolatiságunkat, lelkünk szervezettségét szólították meg”. Ettől az intenzív találkozásélménytől volt „más ez a vernissage”. S ehhez az élményhez hozzájárul az is, hogy Nádas Alexandra festészetének pontosan szervezett terei és struktúrái, természet-gyökerű megközelítései „a harmónia iránti néma sikoly és határtalan vágyakozás” megnyilvánulásai, s efféle vágy – a harmónia óhajtása – legtöbbünkben erősen ott munkál. Erre a sokunkat gyötrő hiányérzetre hathatott katalizátorként a Limes Galéria külvilági hatásoktól megőrzött, tiszta, átszellemiesült terében az a művészi gesztus, amelylyel Nagy Gábor a tájba, a természetbe vonul vissza, oda, ahol – amíg az ember közbe nem lép – valami láthatatlan, nem mindennapi, természetfeletti erő teremti meg a harmóniát.

A Belső architektúra című kiállítás ebből a harmóniából próbál sejtetni valamit; ennek az intelligensen helyre rakott, rendbe szedett világnak a képét igyekszik összerakni.

TALLÓSI BÉLA